

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 194/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Slovak Restaurants, s. r. o.**, Gajova 11, Bratislava, IČO 36 862 541, právne zastúpeného LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-32Cb/32/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-32Cb/32/2019 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-32Cb/32/2019 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume **3 000 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava III **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava III **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **622,88 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 25. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-32Cb/32/2019. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie 8 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou s návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní domáhal proti sťažovateľovi zaplata sumy 7 200 eur s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica vydal 13. novembra 2018 platobný rozkaz, ktorým zaviazal sťažovateľa k zaplata istiny vo výške 7 200 eur a špecifikovaného príslušenstva. Sťažovateľ proti platobnému rozkazu podal odpor. Okresný súd Banská Bystrica predmetnú vec postúpil Okresnému súdu Bratislava I, o čom upovedomil strany v prípise zo 6. marca 2019.

3. Následne súd prvej inštancie nariadil pojednávanie na 29. marec 2021 a na 10. jún 2021, pričom ani jedno z týchto pojednávaní sa nekonalo. Súd prvej inštancie uznesením z 18. mája 2021 rozhodol o zmene žalobcu. Od 18. mája 2021 (viac ako 57 mesiacov) sťažovateľ neeviduje zo strany súdu prvej inštancie žiadny úkon, ktorý by smeroval k vydaniu rozhodnutia vo veci samej, ani úkon smerujúci k príprave pojednávania.

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 194/2026-10 z 26. marca 2026 ju podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že súd prvej inštancie je v napadnutom konaní nečinný vyše 56 mesiacov bez toho, aby vykonal akýkoľvek procesný úkon, čím nepochybne porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru.

6. Rozhodovanie o žalobou uplatnenom nároku nemožno považovať za právne zložité a súd vie rozhodnúť vo veci na základe predložených listinných dôkazov bez potreby ďalšieho časovo náročného dokazovania.

7. Sťažovateľ sa nijakým spôsobom nepričinil o predĺženie napadnutého konania, všetky svoje procesné povinnosti splnil riadne a včas. Strany sporu plnili svoje povinnosti v zákonnej lehote alebo lehote určenej súdom, pričom nežiadali o predĺženie lehoty na vykonanie úkonu.

8. Postup súdu prvej inštancie v napadnutom konaní bol poznačený absolútnou nečinnosťou od 18. mája 2021. Už samotná dĺžka napadnutého konania (viac ako 57 mesiacov) je dostatočným podkladom pre záver o porušení označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

9. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje sťažovateľ nečinnosťou a pasivitou súdu prvej inštancie, ktorá zasiahla do jeho práv. Tento zásah nemožno odčiniť len deklarováním porušenia týchto práv. Súd prvej inštancie je plne zodpovedný za nečinnosť v rozsahu viac ako 57 mesiacov. Sťažovateľ je frustrovaný zo skutočnosti, že v jeho veci nebolo rozhodnuté v primeranej lehote, preto má právo požadovať finančné zadosťučinenie.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

10. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka mestského súdu, ktorá v podaní sp. zn. Spr/115/2026 zo 14. apríla 2026 poukázala v prvom rade na opakované pridelenie spisu zákonným sudcom – prvýkrát po postúpení veci 11. marca 2019 a následne 23. júna 2020 a 15. decembra 2021, keď bol spis pridelený aktuálne vo veci konajúcej zákonnej sudkyňi. Následne vymedzila priebeh napadnutého konania s tým, že vec bola postúpená 11. marca 2019 pôvodne okresnému súdu. Súd prvej inštancie vyzval 29. júla 2020 sťažovateľa na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu. Sťažovateľ doručil vyjadrenie 17. augusta 2020. Súd prvej inštancie nariadil 11. decembra 2020 pojednávanie na 29. marec 2021. Dňa 15. marca 2021 súd prvej inštancie upovedomil strany o zrušení pojednávania. Dňa 13. apríla 2021 nariadil pojednávanie na 10. jún 2021. Dňa 14. mája 2021 bol súdu prvej inštancie doručený návrh na zmenu žalobcu, o ktorom tento rozhodol 18. mája 2021. Dňa 9. júna 2021 bol súdu prvej inštancie doručený návrh žalobcu na odročenie pojednávania. Pojednávanie sa uskutočnilo 10. júna 2021, pričom bolo odročené. Dňa 12. marca 2026 súd prvej inštancie nariadil pojednávanie na 18. máj 2026.

11. Vychádzajúc z uvedeného, sa predsedníčka mestského súdu domnieva, že za prietahy v súdnych konaniach, resp. za dĺžku konaní vedených na mestskom súde „*nesie zodpovednosť tunajší súd a jeho sudcovia, ale samotný štát. Ako predsedníčka súdu rozumiem frustrácii účastníkov konania, ktorí sa mnohokrát nemôžu domôcť termínu pojednávania (nie to ešte rozhodnutia) v dobe, ktorú počítame na roky. Nie je však v kapacite sudcov tunajšieho súdu vybavovať veci bez prietahov. Personálna poddimenzovanosť súdu vyplýva aj z Metodiky Ministerstva spravodlivosti, ktorá určuje počet sudcov na súdoch.*“. Priebeh napadnutého konania nepriaznivo ovplyvnili aj opatrenia v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19. Prietahy v napadnutom konaní takto boli ovplyvnené výlučne objektívnymi okolnosťami. Tieto okolnosti žiadala zohľadniť aj pri určení výšky finančného zadosťučinenia so zohľadnením judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej finančné zadosťučinenie za rok prietahov nezvykne presahovať 500 eur.

12. V pripojenom vyjadrení zákonná sudkyňa poukázala na predmet napadnutého konania, a to nárok žalobcu na zaplatenie sumy 7 200 eur s príslušenstvom z titulu nezaplatenia nájomného za prenajaté nebytové priestory na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov

zo 7. januára 2015. Zákonná sudkyňa poukázala na to, že jej bolo pridelených a v marci 2022 prerozdelených spolu takmer 500 spisov obchodnoprávnej agendy, ktoré napriek maximálnej snahe nedokáže vybavovať plynulo a bez prietáhov. Zdôraznila aj preťaženosť niektorých sudcov, resp. nerovnomernú zaťaženosť niektorých súdnych oddelení mestského súdu, na čo už opakovane poukazovala. Predmet napadnutého konania žiadala zohľadniť aj pri určení sumy finančného zadosťučinenia.

13. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať toto vyjadrenie sťažovateľovi na repliku, keďže obsahuje predovšetkým popis úkonov súdu, ktorý sťažovateľovi musí byť známy, a obranu, že mestský súd nedokáže vzhľadom na vysoký počet vecí obchodnoprávnej agendy a personálnu poddimenzovanosť mestského súdu vybavovať pridelené veci bez prietáhov a plynulo, ktorú ústavný súd konzistentne vo svojej judikatúre považuje za neakceptovateľnú obranu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. V súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní mestského súdu a sťažovateľa, vychádzajúc tiež z predloženého súdneho spisu, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich zbytočné prietahy v súdnych konaniach vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

16. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

17. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že predmetom napadnutého konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie peňažnej sumy z titulu nevyplateného nájomného za prenájom nebytových priestorov proti sťažovateľovi ako žalovanému. Ide o klasický obchodnoprávny spor, v ktorom ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej

ani právnej zložitosti veci. Predmetná vec je bežnou súčasťou rozhodovania všeobecných súdov. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľa nejde o privilegovaný typ konania.

18. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľa ako strany napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľa, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní.

19. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, je postup súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

20. Konanie v predmetnej veci začalo postúpením veci súdom, ktorý rozhodoval v upomínacom konaní, 11. marca 2019, aktuálne teda napadnuté konanie trvá viac ako 7 rokov. Súd prvej inštancie zaslal výzvy na vyjadrenie k žalobe až 29. júla 2020, t. j. po roku a štyroch mesiacoch. V následnom priebehu napadnutého konania súd prvej inštancie nariadil pojednávanie dvakrát (29. marca 2021 a 10. júna 2021) s tým, že obe pojednávania boli odročené, resp. zrušené bez prejednávania veci samej. Súd prvej inštancie tiež rozhodol o návrhu na zmenu žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom žaloby. Od 10. júna 2021 do 12. marca 2026 bol súd prvej inštancie nečinný v rozsahu takmer 5 rokov s tým, že 12. marca 2026 nariadil pojednávanie na 18. máj 2026. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté konanie trvá vyše sedem rokov s tým, že doteraz je toto konanie v úvodnej fáze, neprebehlo žiadne pojednávanie, na ktorom by sa prejednávala vec sama a vykonávalo dokazovanie. Postup súdu prvej inštancie sa takto vyznačuje výraznými obdobiami nečinnosti a celkovým neefektívnym postupom v ústavne neakceptovateľnom rozsahu.

21. Pokiaľ ide o odkaz mestského súdu na veľké množstvo pridelených vecí, na opakovanú zmenu zákonných sudcov, ktorý možno vnímať ako obranu mestského súdu, ústavný súd uvedenú situáciu vníma a chápe, ale súčasne poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry ESLP, v zmysle ktorej je na členských štátoch, aby organizovali svoje právne systémy takým spôsobom,

aby zaručili rozhodnutie o veci v primeranej lehote, preto nadmerné pracovné zaťaženie nemožno vziať do úvahy (porov. Vocaturo proti Taliansku, rozhodnutie z 24. 5. 1991, séria A, č. 206-C, bod 17; Cappello proti Taliansku, rozhodnutie z 27. 2. 1992, séria A, č. 230-F, bod 17; sťažnosť vo veci Bieliński proti Poľsku, č. 48762/19, rozhodnutie z 21. 7. 2022, bod 46).

22. Obdobne pandémie ochorenia COVID-19 môže byť dôvodom nečinnosti, avšak v rámci ojedinelej nečinnosti trvajúcej kratší čas aj s prihliadnutím na predmet konania a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 266/2022, IV. ÚS 422/2022, I. ÚS 61/2025). Obmedzenia, ktoré si vyžiadala pandémie COVID-19, môžu mať nepriaznivý vplyv na vybavovanie vecí vnútroštátnymi súdmi, hoci to v zásade nemôže zbaviť štát všetkej zodpovednosti za nadmernú dĺžku predmetného konania (sťažnosť vo veci Q and R proti Slovinsku, č. 19938/20, rozhodnutie z 8. 2. 2022, § 80). Na túto obranu mestského súdu prihliadol ústavný súd iba čiastočne a zohľadnil ju pri rozhodovaní o návrhu na priznanie finančného zadost'učinenia.

23. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že mestský súd bol v napadnutom konaní pri rozhodovaní o právnej veci sťažovateľa nečinný a postupoval neefektívne a nesústreďene v ústavne neakceptovateľnom rozsahu. Mestský súd teda nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ako strany napadnutého konania. Postupom mestského súdu (vrátane jeho predchodcu) tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

24. V posudzovanom období v napadnutom konaní konal pôvodne Okresný súd Bratislava I a následne od 1. júna 2023 Mestský súd Bratislava III. V zmysle § 18n ods. 2 písm. c) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sídlach a obvodoch súdov“) od 1. júna 2023 prechádza výkon súdництва v obchodnoprávných veciach vrátane vecí podľa § 23 a § 26 až 29 Civilného sporového poriadku v znení účinnom od 1. júna 2023 a agendy konkurzu, reštrukturalizácie, oddĺženia a obchodného registra z Okresného súdu Bratislava I, Okresného súdu Bratislava II, Okresného súdu Bratislava IV a Okresného súdu Bratislava V na Mestský súd Bratislava III. Podľa § 18n ods. 8 písm. c) zákona o sídlach a obvodoch súdov v súvislosti s prechodom výkonu súdництва podľa odseku 2 prechádzajú od 1. júna 2023 práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov, z pracovnoprávných vzťahov a iných právnych vzťahov zamestnancov zabezpečujúcich jeho výkon a správa majetku štátu, ktorý bol k 31. máju 2023 v správe okresných súdov a ktorý slúži na zabezpečenie výkonu súdництва podľa odseku 2, v prípade agendy podľa odseku 2 písm. c) z Okresného súdu Bratislava I, Okresného súdu Bratislava II, Okresného súdu Bratislava IV a Okresného súdu Bratislava V na Mestský súd Bratislava III. Z uvedeného dôvodu sa výroky tohto nálezu vzťahujú výlučne na Mestský súd Bratislava III, ktorý je zároveň označený ako porušovateľ špecifikovaných práv sťažovateľa, hoci ide o posudzovanie obdobia, keď konal ešte aj Okresný súd Bratislava I.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

25. V čase rozhodovania ústavného súdu napadnuté konanie nie je právoplatne skončené. Na tomto základe ústavný súd mestskému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

26. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

27. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 8 000 eur.

28. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech mestského súdu hodnotil predovšetkým celkové trvanie napadnutého konania (vyše 7 rokov), z ktorého podstatnú časť tvorili obdobia úplnej nečinnosti (1 rok a 4 mesiace a takmer 5 rokov), pričom napadnuté konanie je stále v úvodných fázach konania bez vykonania jediného pojednávania. V prospech súdu prvej inštancie hodnotil ústavný súd skutočnosť, že do doterajšieho priebehu napadnutého konania (po postúpení veci z upomínacieho konania) už v úvodných fázach konania zasiahla aj pandémia ochorenia COVID-19, čo malo nepochybne vplyv na potrebu odročiť nariadené pojednávanie (aj na žiadosť žalobcu pre pozitívny test na dané ochorenie). Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia 3 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia 3 000 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 8 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby v požadovanej výške, t. j. v sume 622,88 eur.

31. Sťažovateľ určil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty, ktorou bola výška uplatnenej pohľadávky, a teda vychádzal z názoru, že predmet konania je možné oceniť peniazmi. Ústavný súd je však toho názoru, že predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základného práva či slobody (a nie výška vymáhanej pohľadávky v napadnutom konaní), a teda predmet konania nie je možné oceniť v peniazoch. Ústavný súd uvedený nárok posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2026 je v sume 396,50 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež že sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2026 je v sume 15,86 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľom uplatnená suma náhrady trov konania teda nepresahuje sumu, ktorú by mu bolo možné priznať podľa vyhlášky. Sťažovateľ v špecifikácii trov konania uviedol, že požadovaná suma náhrady je už „vrátane DPH“, preto túto sumu už ústavný súd nezvyšoval o sumu dane z pridanej hodnoty. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde) sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v ním požadovanej výške (porovnaj napr. m. m. I. ÚS 218/2023; bod 4 výroku tohto nálezu).

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu